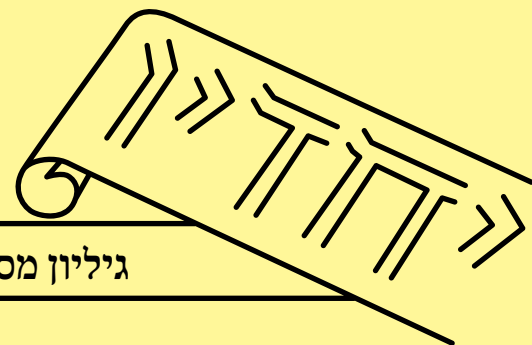

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 716 מרץ 2018 ניסן תשע"ז

פסח

בת פרעה
מושה את משה מן המים
ביציאת מצרים
של ילדי נירים
גם פרעה היה שם

דבר העורכת

זמן רב לא יצא עלון . חלק מהמערכת לא יכול היה לפעול בגלל נסיבות הזמן , סיבות בריאותיות ועוד.

אנחנו מוציאים עלון שיציג בעיקר את אשר קהילת נירים חוותה בין עלון לעלון וזה בהחלט הרבה.

שלשה חברי קיבוץ ותיקים הלכו לעולמם ואיתם ויצרו חלל עמוק בקרבנו.

עברנו חגים רבים שכולם צוינו ונחגגו בהמון רב.

היו טיולי קיבוץ , החלטנו החלטות חשובות מיסדנו נוהלים, בנינו מבנה ארגוני חדש.

נחתמו הסכמים עם שתי משפחות חדשות שמועמדות לקלפי - בהצלחה.

התחלנו להצביע במכשירי הסמרטפון שלנו במקום בקלפי.

אנחנו עוסקים במרץ בתהליך השיוך ובתהליך שיוך פרות נכסים.

היה אי שקט בטחוני, גילו לנו מנהרות בסמוך לבית. אנחנו זוכרים שאנחנו חיים בלוע הר געש אנושי של עוני מחסור ושנאה ומקווים לטוב.

חלף עבר לו דרום אדום עם כלניות וצבעונים ואנחנו בעונה הצהובה של חרציות שיטות וסביונים.

נביא משהו בעלון מכל אלו.

איך יודעים שבא אביב?

מסתכלים סביב סביב

ואם רואים שאין עוד בוץ בשבילים

ואם רואים שנעלמו המעילים

ואם פרג וגם חרצית

לכבוד החג קישטו עציץ

אז יודעים (אז יודעים)

שבא אביב (שבא אביב)

אז יודעים שבא אביב,

אז יודעים שבא אביב.

איך יודעים שבא אביב?

מסתכלים סביב סביב

ואם רואים המון ידיים חרוצות

נושאות סלים כבדים עם יין ומצות

ואם שרים "שמחה רבה" -

"אביב הגיע, פסח בא"

אז יודעים (אז יודעים)

שבא אביב (שבא אביב)

אז יודעים שבא אביב,

אז יודעים שבא אביב.

תמונת החודש:

תאילנד החדשה - עוברים בית. צילום: דוד לב

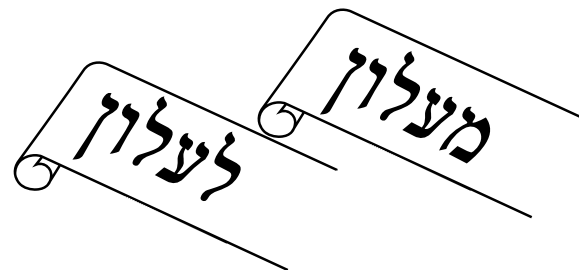
תינוקות חדשים במזל טוב

הקיבוץ התחדש בשני תינוקות חדשים מזל טוב להורים המאושרים ציון ואורי החובקים בן לילך ואלון חובקים בת שיצמחו יפרחו ויגדלו בריאים ומאושרים.

היה רע לתפארת

תמה חלפין בת קיבוץ מקבוצת רגבים שגדלה כאן בלינה המשותפת הציגה את ספרה "היה רע לתפארת" העוסק באיך זוכרים את הלינה המשותפת. כמה מילים מתוך תגובה אישית שמוקי צור שלח לתמה אחרי שקרא את הספר:

מיצירותיה של רותי וולף

העלון יצא לפני זמן רב שעבר ולכן ניגע רק במספר דברים שהתרחשו בשבילים בזמן הרב מהעלון הקודם.

מבנה ארגוני אחרי תהליך ארוך בשיתוף הציבור הציג הצוות חוברת המציגה את המבנה הארגוני החדש של נירים הוגשו מספר חלופות ולאחר מכן החוברת קיבלה רוב בקלפי. אחרי אישור החוברת כולם מוזמנים להענות לאתגר ולקחת חלק בניהול הקיבוץ.

שיוך שיוך לאחר שאישרנו את חלופת האגודה עמל הצוות הן מול מנהל מקרקעי ישראל ממנו קיבלנו אישור שכל המסמכים הגיע אליו. וכמו כן עמל הצוות על בניית נוהל השיוך בנירים. היו מספר מפגשים. שלב החלופות לפנינו ואז נעביר את נוהלי השיוך בקלפי. גם עבודת השמאות נסתיימה. תודות לצוות השיוך אנחנו פוסעים קדימה בדרך הנכונה.

דרום אדום - כמו בשנים האחרונות גם השנה התקיים בנירים יריד יוצרים במסגרת דרום אדום. הרבה עבודה הושקעה, אלמוג קראה בקלפים, הנעורים מכרו מפרי עמלנו. חברת ילדים יצרה ומכרה. וכמובן כל היוצרים והטבחים המוכשרים שביננו. הקהל בא אכל, יצר נהנה ונקווה שישב בשנה הבאה.

תירות בנירים התפתחה בנירים תירות, לפעמים אדל, לפעמים ארנון והרבה פעמים נמרוד מדריכים אוטובוסים שבאים לראות קצת עוטף עזה. בין המנהרות, סיפורי המלחמות, וכלי הנשק של בית המגן הם רואים הרבה שדות ירוקים ושלווים, בננות בנגב והרבה אבוקדו. וכולם מסימים באותו משפט "אנחנו כל כך מעריכים אתכם על שאתם חיים כאן"

זה בטבע שלי - רותי וולף הציגה בארכיון תערוכה שכולה מחומרים הקימים בחצר מקרטונים וכלה בכל סוג של מוצג מהטבע. היה מרענן. תודה גם לדוד שבזכותו ראינו את היצירות של רותי.

הפקות השומר החדש השומר החדש ארגן מספר הפקות לילדי חברת ילדים. סרטים בברביט, משחקים, ריקודים. הם החזירו לילדנו את אוירת הביחד שהיתה כאן שנים רבות. לא רק פעילות בשעת פתיחת המרכזונים. פעילות שמחה עם חברים גם בעות אחרות ומגוונות.

קונדטוריה חדשה ורוני מבשלת

ריקי פתחה קונדטוריה חדשה וכולם מוזמנים מדי יום שישי להנות מהעוגות והמאפים. רוני יפרח מבשלת אוכל טבעוני למעונינים. מדי סוף שבוע עולה תפריט באינטרנט ולמחרת תוכלו לקבל אוכל מהביל וטעים.

" צריך לבחון את הסיפור הזה בהנחה כי ההיסטוריה של המשפחה הקיבוצית טרם הסתיימה. גם לא זה של הפסיכולוגים והסוציולוגים שלא רק מנסים להבין אלא שהם סוכני שימור ושינוי מובהקים. חברי הקיבוץ יקראו תמיד את הנכתב עליהם כשיתייצצו עם כלכלנים, עם אנתרופולוגים, עם פסיכולוגים. קריאתם תשנה גם דרכי החינוך ואת התפתחותה של המשפחה. יש עוד הרבה מה לחקור. צריך להמשיך ולהודות לתמה חלפין. "

מנהרות מנהרות אנחנו מחכים בקוצר רוח ליום שבו המנהרה שתעסיק אותנו היא מנהרת הרכבת לירושלים ומדוע טרם פתחו את המסילה. בינתיים היו ארועים בטחוניים ליד הבית. התגלו מנהרות. ותודה לצה"ל על כל מנהרה שהוא מוריד מטווח האיום על חיינו. חילים עלו על מטען בקו הגבול ונפצעו. אנחנו חזרנו למספר רגעים לקולות ולצלילים של פעם. כמו תמיד אנחנו נושאים תפילה לשלום, לשקט ולשלוה משני צידי הגבול.

טיולורי

כמידי שנה ארגנו עובדי הגדש וצוות חברים את הטיולורי חבר הקיבוץ לורי לוי שנפטר בנסיבות טרגיות לפני מספר שנים. המשפחה והחברים נהנו מהטיול וזכרו את לורי.

היינו בתקשורת נועם והדר רובינשטיין הציגו את הקליטה החדשה שלנו ואת ההתחדשות בנירים. משפחת לוי ומשפחת אליה גם הן ייצגו את קיבוץ נירים בכבוד. וזה רק חלק מאשר הופיע עלינו בתקשורת.

גם חגים באו עלינו לטובה בין עלון לעלון

חנוכה חנוכה חג האור נחגג כהרגלנו עם למפיונים מאירים. ונהננו מאד מנירים מוכשרים כאשר ילדי המרכזונים ובעיקר שחף הציגו את כשרונותיהם ברבים.

מן הראוי למסד זאת כחלק מחג האור מדי שנה.

טובשבת טו בשבת כהרגלנו נחוג אצלנו ברוב עם וברוב טכס. הוא התחיל במשחק של ... המרוץ לשתיל... המשיך בנטיעות בניצוח צוות הנזי. זיכה אותנו בהרצאה מרתקת וכמובן איך אפשר בלי טיול טו בשבת טיול שהמאפיינים אותו שני מרכיבים . פריחה ועוף על גחלים. גם השנה המסורת נשמרה היו פרחים וגחלים.

פורים

חג פורים חג פורים

חג גדול לילדים, מסכות רעשנים

שירים וריקודים.

וכך באמת היה. היה לנו משחק של גמדים וענקים בו גמדים גמדו ענקים וענקים העניקו לגמדים כל המשתתפים נהנו מאד. היה לנו גם פורים ילדים עם דוכנים, מתנפחים, הופעות ומגדת עתידות.

ולבסוף פורים חברים עם שתיה חנים הרבה צחוקים שירים וריקודים.

בתי אגודה כן גם 8 הדירות של בתי האגודה מתקדמות להן במהירות בתחילה ראינו רק יסודות ועכשיו הקירות עולים וצומחים במהירות רבה. עכשיו מחכים בשקיקה לראות את הבתים החדשים שנבנים על ידי החברים החדשים לובשים צורה. אין ספק שזה ממש לפנינו.

טצי

אמא שלנו

אמא נולדה בבולגריה בעיר הבירה סופיה ב

29/8/1927

שמה האמתי הוא אסתר אבל נקראה טצי כל חייה.

עד כה ז' אמא למדה בבית ספר יהודי ואחר כך בגימנסיה לבנות. בגימנסיה הייתה תלמידה מצטיינת, ואהבה לספר לנו שהמורה האנטישמית שלה הציגה אותה כדוגמא: "תלמדו אתן מהיהודייה הזאת" אביה סבא רפאל היה נשיא הבנק היהודי בסופיה וייסד ספריה בתוך הבנק. סבתא רבקה הייתה גננת בגן עברי. בסופיה הייתה חברת תנועת השומר הצעיר, וכשעלתה לארץ בשנת 1944 במסגרת עליית הנוער נקלטה במסילות. (ושם אמא הכירה את הוריו של אהרון).

בארץ, כך סיפרה לנו, לא היו לה קשיי קליטה. היא ידעה מעט עברית מבולגריה, והסתגלה במהירות לחיים בארץ. הקבוצה הבולגרית ממסילות הצטרפה לגרעין שהקים את קבוץ נירים. את חיים שפרוני אבא שלנו הכירה בנירים. הם התחתנו ב 1947. ב 1950 נולדה אפרת וכעבור 4 שנים יובל. ב 1955 נהרג אבא בהפגזה מעבסאן כשניסה להציל את עדר הפרות והותיר אותה עם ילדה בת 5 ותינוק בן שנה.

אמא שיקמה את חייה, נישאה לגבי ונולד האח ערן ב 1966.

בראיון שערך נכדה יותם במסגרת עבודת השורשים שלו נשאלה אמא מהן 5 המילים החשובות ביותר והמקשרות בין היהודים בעולם וענתה "ארץ ישראל ציונות התיישבות שלום ולצערי גם מלחמה".

אמא עבדה כמעט כל חייה בחינוך וחינכה דורות של ילדים שחלקם נמצא כאן היום. אמא זכתה לחבוק 8 נכדים וחמישה נינים. בשנים האחרונות לחייה אמא חלתה, ולפני שנה עברה לבית הסיעודי ברוחמה, שם עברה שנה נהדרת ואנחנו קוראים לשנה זו שירת הברבור. בגיל 90 אמא נפרדה מאיתנו, יהי זכרך ברוך אמא יקרה.

אפרת

אמא

הבאת אותי לעולם בגיל 27. הייתי בן שנה כשאבא נהרג בהפגזה על נירים. אחותי אפרת הייתה בת חמש.

אני לא זוכר דברים ברורים. סיפרו לי שמאיר אילת מונה מטעם הקיבוץ לעזור לך לטפל בנו. גבי שהיה השכן שלנו מאז שאני זוכר את עצמי עשה זאת במסירות אישית מיוחדת.

בגיל עשר גבי הצטרף לחיינו. מאוחר יותר הצטרף ערן, ואני אז, זוכר איך הגניבו אותי במסדרונות בית החולים בכפר סבא כששכבת בשמירת הריון עם ערן, כי הכניסה לילדים בגילי

הייתה אסורה ואת החיוך שלך כשראית אותי.

אמא, היית דאגנית מאד, מסודרת וקפדנית, תמיד עסוקה: קוראת או סורגת או פותרת תשבצים. בראש ובראשונה היית מטפלת. את ומרים בימים שלך, מטפלת בחינוך המשותף היה תפקיד טוטאלי, וזה חייב אותך להיות שעות רבות בבית הילדים. יחד עם זאת הבית שלנו היה תמיד בית פתוח ומארח. הכנסת לביתנו את אלפא, יעל, מרים בן עזרא, רוני גיטר, מומו, ואורלי פטיסון. לחלקם היית חברה, לאחרים ממש משפחה.

שנים רבות הוריך היו בקיבוץ וטיפלת בהם בנאמנות ובמסירות כמו שידעת.

הכל היה טוטאלי. כשיותם נולד, ועדיין לא הוחלט על שמו, אמרתי לך בטלפון שאנחנו חושבים שאולי נקרא לו שחר. רק אולי.

כשהגענו עם יותם לנירים, כבר השמיכה שסרגת, הכובע, הוסט, האנפילאות, הסוודר ושאר הבגדים היו מסומנים בשם שחר.

היית סבתא למופת. ידעת לדבר עם הנכדים. הבית שלך היה מקום פתוח- בו הם יכלו למצוא משחק אוזן קשבת וממתק.

כשגבי נפטר זה עורר גל חדש לכאב ישן.

עד היום האחרון התעניינת בעולם.

בזיכרון האחרון שלי, לפני שלושה שבועות היינו אפרת ערן ואני אצלך ברוחמה, היית במצב רוח טוב, ערנית שמחה, זיהית את כולנו ואמרת טוב לי לראות את שלושת הילדים שלי ביחד. ועם היום האחרון הזה אני נפרד ממך אמא אהובה בהערכה ובתודה.

יובל

רעננה האשה שקיבלה את העולם כולו בסבר פנים יפות

לאורך שנים על שנים היתה מתקשרת בנאמנות ומזכירה לשומרים בשער את תורנות השמירה הבאה עליהם לטובה וגם זה תמיד עם חיוך.

יצרה חברות עמוקה עם משפחת ויזל השכנים. חברות של המון קרבה ואהבה ממש משפחה. היא ומירה שכנות, חברות, בנות משפחה חברות שנסתימה בטרגדיה שרעננה לא התאוששה ממנה.

רעננה חלתה בסרטן הכבד ובהיותה חולה דובלה לקה בליבו והוא מאושפז גם עכשיו, הפרדה הפיזית ביניהם לא התקיימה. עכשיו מוקפת בהמון אוהבים בבנות חתנים נכדים חברים. לצידם של חבריה סם ומירה היא מובאת לבית עולמה אנחנו כל החברים מקיבוץ נירים תמיד נזכור את האשה שקיבלה גם קשיים וגם עצב בסבר פנים יפות ונגעה בליבות כולנו. רעננה, נוחי על משכבך בשלום.

כשהייתי ילדה מתה אמא שלך, שאלתי אותך, איך אפשר. אמרת שאת מתגברת כי את אוהבת אותנו עכשיו יותר. אמרתי שאני אוהב אותך אמא יותר מכל דבר- צדקת.

אהבת להיות אמא, אהבת להיות האשה של דבלה, אהבת להיות רעננה של שחר, להיות סבתא. הצלחת להיות בת ואחות ודודה, חברה ושכנה.

פשוט אהבת בני אדם, מצאו בך כולם מסילות ללב- הייתה לך עין טובה והלכת תמיד בשביל המואר.

למדתי ממך לחייך אל העולם, לעשות כמוך רעש בכל מקום, לדבר עם כולם. יש לי גם חורים בידיים, גם אני מספרת ומגזימה, רחומה.

אבל לב גדול כמו שלך- אין לי ולא יהיה. אמרתי שאהבת כל כך הרבה אנשים ועדיין לא אמרתי כמה.

אמא, לא ידעת להיות חולה. לא ידעת להיות לבד וזה באמת לא התאים לך. המחלה והדאגה לאבא גמרו את הרוח שלך. כולם אמרו שזה היה מהיר ולא סבלת. זה לא נכון, בשבילי התקופה האחרונה הייתה כמו חלום רע.

אמא, יש בי תודה על האהבה שנתת לי. אני רוצה שהיא תיוותר בי רק כך- עכשיו ובימים האחרים.

רעננה האשה שקיבלה את העולם כולו בסבר פנים יפות. אירית

רעננה נולדה לפני 80 שנה וגדלה בקריית מוצקין. גדלה עם אחותה במשפחה שכולה כשאחיה נהרג בשירות לירושלים במלחמת השחרור.

הצטרפה לשומר הצעיר והגיעה לנירים עם צמה ארוכה ארוכה כחברת גרעין נירים אי שם בשנות החמישים. ומאז היא כאן.

כאן נישאה לדובלה ויצרה לו קן שאיפשר לו להיות קומוניסט, ניצול שואה, אמן, חבר קיבוץ. כאן ילדה את הבנות גליה וענת וגידלה אותן לתיפארת. לאחר מכן אמצה לחיק המשפחה את שחר ונתנה לו בית חם. נולדו הנכדים, רעננה סייעה בגידולם ויצרה קשר חם איתם.

בנירים טיפלה בילדים ושנים רבות גם במתנדבים. עם לב פתוח לכולם. היתה שם בשביל לסייע ולעזור במקומות קשים וגם את הקשיים קיבלה בסבר פנים יפות,

אך יותר מכל רעננה היתה השומרת של השומרים מידיום ביומו

דובלה / גליה

אבא אהוב שלי,

כתבתי פעם קטע שנקרא ה"אומנות שאהבתי" הסברתי למה אני מתקשה לכתוב. בקטע סיפרתי על הנסיעה לירושלים לתערוכה הראשונה שלך, איך אמא לוקחת את ענת ואותי בבגדים קצרים מהקומונה (בירושלים כבר היה קור מקפיא) איך אנשים מוזרים עם גינס קרוע ואוטו צבוע הם החברים שלך, ואז אתה שולח אותי להביא קטע מ"הארץ" מחיה וישרוליק - ואתה שאתה חזק ונוהג על טרקטור ויודע לקטוף כותנה - קורא את הביקורת ובוכה.

יגיעו גם ימים שיכתבו דברים טובים לגמרי (שלא תישארו עם הזיכרון הזה). אני זוכרת איך אמא שלי אמרה כשהייתי קטנה - למה אתה מצייר דברים עצובים, חבל לא מצייר את הבנות...

אבא, אני אסירת תודה לך כל חיי. אתה הגיבור שלי, זה שלימד אותי שמהחיים צריך לעשות עוד משהו - כל כך רציתי שאני אכתוב, שאני אעשה דוקטורט שאני אהיה מישהי.

אני אסירת תודה שפתחת בפני עולמות. שלמדת אותי את עולם הערכים - שצריך להלחם על מה שמאמינים, שהחלש פעמים רבות הוא הצודק למרות שאתה התקשת להפסיד...

מכל מקום שהייתי, ידעת לתת עצה בצבא בלימודים במשפחה, אמרתי תמיד שאתה חכם כי אתה מבין ויודע גם במה שאתה לא יודע. אני יודעת שזה נשמע בנאלי אבל העולם שלנו בלעדך יהיה עולם יותר משעמם - אף אחד כבר לא יצייר ממש כמוך, אף אחד לא יצחק כמוך, אף אחד לא יקלקל כמו ש/ידעת. היית הגיבור שלנו, זה לא רק קל.התקשת לוותר, להשאיר מקום התקשת לסלוח, היית אנרכיסט, וגם האגואיסט הכי גדול שפגשתי. אמרתי

לפני שבוע שלאמא היה הלב הכי גדול שהכרתי, בתוך תוכי אני יודעת שהיה גם לך לב זהב. בצד הכשרונות העצומים ובאמת היית מוכשר אמיתי ואהבת אנשים, היית דברן אך התקשת לומר את המילים הפשוטות -

אבא אני יודעת שאהבת אותי אהבת נפש ומה יפה מזה?

אהבת את האמיתי, את הצורה את המשפחה.

אף פעם אי אפשר היה לדעת מה תגיד, אבל עכשיו זה הזמן להגיד שאהבנו אותך בכל ליבנו. גיבור שלנו אתה.

דב הלר / אירית

ניצול שואה, קומוניסט, חבר קיבוץ, אמן חקלאי ובעל משפחה

דובלה נולד בשנת 1937 ברומניה. בשנת 1949 עלה לישראל. משנת 1955 בקיבוץ נירים. בקיבוץ עבד בשלחין והוא זכור לכולם כאיש הפותח תלם ראשון בשדות. מילא תפקידים רבים וביניהם את תפקיד מזכיר הקיבוץ. כאן נישא לרעננה ונולדו גליה וענת. כאן צרף את שחר למשפחה. בשנים 1962-1964 למד במכון אבני בתל-אביב ובשנים 1968-1972 באקדמיה בצלאל בירושלים. לימד במשך עשרים שנה באקדמיה בצלאל. הקים וריכז את סדנת ההדפס הקיבוצית בתל-אביב. הקים מרכז אמנותי ויצירתי את סדנת ההדפס בנירים.

דובלה הוא אמן אדם וחבר קיבוץ מעורב המשתמש לאמנותו באמצעים שונים - ציור, הדפס, פיסול, מיצב - לתגובה על מציאות הבנויה מניגודים רבים - קיבוץ ועיר, פריפריה ומרכז, חקלאות ואמנות. ניגודים המאפיינים גם את חיו.

האמן דב הלר / ארנון אבני

האמנות של דבלה התפרשה על תחומים רבים: ציור, פיסול, הדפסים תחריטים, מיצגים, אמנות מושגית ועוד. כאמן לא חדל להשתנות ולהתפתח. אולם נושאי יצירתו הלכו איתו כל חייו: אידיאולוגיה פרולטרית ושיויונית, הקיבוץ, חקלאות, הארץ ויושביה יהודים כערבים והשלום. רק בערוב ימיו שקע ביצירה שעסקה בחייו שלו - כילד שנשאר ללא הוריו ברומניה

בתמונות שבדפים אלה מספר עבודות מהתקופות המאוחרות של יצירתו (הסיבה האמיתית לבחירה היא זמינות התמונות שהן תוצר של הופעת המצלמות הדיגיטליות). בעבר זכה דבלה לספר על עבודתו מאת גדעון עפרת מבחירי האוצרים בישראל וקטלוגים מכובדים ומושקעים שנלוו לתערוכותיו.

רבים בנירים אותגרו והתפתחו איתו במשך שני דורות של יצירה, שהחיים בקיבוץ היו חלק חשוב בה.

13 שנה מלאו לגילי

"התרבות איננה בגדר מותרות; היא בגדר הכרח."
גאו כסינג'יאן

החלפנו רכזת תרבות אחרי 13 שנות עבודה ופעילות

החלפנו את גילי הבלתי נלאת זאת שתמיד דאגה לתפאורה והגברה, לתורנים ומחסלים, לארועים שמפגשים אותנו החברים זה עם זה. גילי שעורכת, מסדרת, מארגנת ובסוף יש ארוע תרבות. ואז היא כבר מחסלת ומארגנת את הארוע הבא.

אז מה היה לנו?

לפחות 13 ראשי שנה

13 פעמים סוכות בוריאציות שונות

13 פעמים חנוכה, עם ערבי יצירה, לפידים, זיקוקים, והמון ארועים.

13 פעמים ראש השנה האזרחית.

13 פעמים ט"ו בשבט

13 פעמים פורים ומתוכם פעמים רבות בהפעלה ישירה של צעירי נירים ועם ולמרות הצבע האדום.

13 פעמים מרוץ הלפיד ויום הזיכרון

13 פעמים יום העצמאות.

13 פעמים שבועות, ביכורים, בשינוי וחיפוש המתכונת הנכונה לקיבוץ נירים

13 פעמים מעבר מהנעורים לח"ץ

13 פעמים ימי הולדת 80 ברוב עם.

3 מבצעים שדרשו שיקום לקהילה שיקום עם תרבות במרכז.

שינוי אחד - ששינה את אורחות חיינו, היה צריך להאבק קשה ביום יום שהתרבות תישאר במרכז המפה הקיבוצית שלנו.

מועדון, ברביט, ובעיקר לפעול ולעשות תרבות ללא מועדון.

אין ספור קפה קייץ, על האש בברכה, ארוחות ערב בברכה.

ומי זוכר את קיבוץ לומד בחורף?

שני חגי יובל חג 60 וחג 70 ואין סוף פרויקטים ביניהם.

מרצים, מתנפחים, סבים הורים וילדים. המועדונציק. טרום

המועדון העכשווי היה מועדון הקשישים בברביט מדי יום ה.

המון טיולים, בזכות צוות טיולים מופלא ובזכות התרבות

שהשאירה את הטיול במרכז חיינו.

זה רק על קצה המזלג.

אז לגילי: 13 הוא גם בר מצווה חגיגה משמעותית שאחריה

צומחים למרחב הבא.

שמחים על שדאגת שהתרבות לא תישכח במחוזותנו.

"התרבות היא זיכרונה של קהילה מצפונה המשותף, המשכיותה ההיסטורית והצורה שבה היא חושבת וחיה." מילן קונדרה

גילי - תמיד מאחורי הקלעים

דרום אדום

דרום אדום למטיבי לכת ומביני ענין פרושו צבעונים ודבורניות בקילומטר חמש.

האבוקדו והבננות בפברואר. דרום אדום זאת תפילה לגשם אבל שלא יגיע בשישי שבת.

דרום אדום זאת הצעדה לזכרם שכולנו צועדים בה כל פעם במקום אחר צעדה שהפכה כבר למנהג של קבע.

דרום אדום זה כל הבנים והנכדים שבאים אלינו לביקור וממלאים אותנו גאווה על החיים פה בנגב המערבי. דרום אדום

**והמון אורחים שבאים לבקר. כן
אלו שלא ראית שנים ובשבת בבוקר
מתקשרים ואומרים אנחנו כאן , אתם
בבית?**

זה טלפון מוזר ביום שישי בערב מחברים מטילים שמבקשים לדעת איך אפשר להגיע לגשר החבלים בלי פקקים.

דרום אדום זה חודש שמח באמצע החורף שהמנהרות נשכחות לרגע.

להתראות בדרום אדום בשנה הבאה.

פִּלְגִית, פִּלְגִית

נְחֻמָּה וּבִישָׁנִית!

פִּלְגִית, פִּלְגִית

נְחֻמָּה וּבִישָׁנִית!

מִנִּי אֵשׁ אֶדְמוּ פָּנֶיהָ,

מִנִּי אֶדֶם - עֲלֵעֲלֶיהָ.

פִּלְגִית, פִּלְגִית

קִטְנֻטָּה וּבִישָׁנִית!

פִּלְגִית, אֶל תִּתְבַּיֵּשִׁי,

אֶקְשֹׁט בָּךְ אֶת רֹאשִׁי,

אֵין כְּמוֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ

לְתַפְאֶרֶת וְלִפְאֹר!

פִּלְגִית, פִּלְגִית

אֶדְמֻדְמוֹת בִּישָׁנִית!

פִּלְגִית, פִּלְגִית

אֶדְמֻדְמוֹת בִּישָׁנִית! פניה ברגנשטיין

כמו כל שנה בשנים האחרונות היה לנו דרום אדום.

דרום אדום פרושו מרבדים של כלניות לאורך הדרכים.

כלניות לבנות ליד שיחי הצבר שליד הבית הלבן.

למטיבי לכת ומביני ענין צבעונים ודבורניות בקילומטר חמש.

דרום אדום זה פקקים בנגב

המערבי והמון אורחים שבאים

לבקר. כן אלו שלא ראית שנים

ובשבת בבוקר מתקשרים ואומרים

אנחנו כאן , אתם בבית?

דרום אדום זה גם יריד מקומי עליז

עם הרבה דוכנים, הרבה עבודה של

הרבה מאד חברים נערים וילדים.

עם קוראת בקלפים ודוכני יצירה,

בית קפה והרבה שמחה.

הרבה מאד מבקרים, קניות,

מפגשים ליצנים והפעלות לילדים.

דרום אדום זה רצון עז לגשם שיבוא

שירטיב את השדות, שהחיטה

תצמח, שלא יאלצו להשקות את

שש שנים - רינת גלילי

"חשוב לי לציין כי במהלך השנים זכיתי לבקר יחד עם מטה התנועה הקיבוצית בכמאתיים קיבוצים וללמוד אותם. אי אפשר להימנע מהשוואות. אני יכולה להגיד בפה מלא כי זו גאוה גדולה להיות חברת נירים. יש לנו קיבוץ חזק ומשגשג מבחינות רבות."

לפני שש שנים סיימתי את תפקידי כמזכירת קיבוץ נירים והתחלתי פעילות בתנועה הקיבוצית כראשת אגף חברה קהילה ותרבות. אין ספק כי המעבר לתפקיד ארצי איפשר

לי לבחון את התהליכים בנירים בפרספקטיבה רחבה יותר. באגף בו עמדתי בראשו יש את כל המחלקות הנוגעות לחיי הקהילה הקיבוצית, להוציא חינוך. במהלך השנים עבדתי עם שלושה ראשי תנועה, ולולה, איתן ברושי ונר מאיר. רק כשאני מביטה לאחור על הנושאים שהעסיקו את התנועה הקיבוצית בבואי לתנועה, ועל הנושאים המעסיקים אותנו היום עם הפרידה שלי, אני מבינה את גודל השינוי שעברו הקיבוצים והתנועה בשנים אלו.

בשנת 2011 קיבוצים רבים היו עדיין במצב משברי כלכלי, דמוגרפי וחברתי.

בין הנושאים העיקריים שהיו על סדר היום התנועתי היה המאבק על גובה הפנסיה בקיבוצים, הצורך בחיזוק הנהגות הקיבוצים והתמודדות עם שאלת רלבנטיות התנועה לקיבוציה.

בתחילת עבודתי היה עיסוק רב בשאלת גובה הפנסיה. הדיון על כך היה ממושך ולווה במאבקים לא פשוטים. הצוות התנועתי בו השתתפתי יחד עם נציגי המחלקה המשפטית ואגף הכלכלה, עסק בנושא זה ימים רבים עד ליצירת הנוסח שעוגן בתקנות.

כיום רוב רובם של הקיבוצים משלמים פנסיה של למעלה מ-40% מהשכר הממוצע במשק. לאותם חברים של מעט הקיבוצים שמתקשים בכך, הקמנו את קרן ס.ל.ע. שבראשה עמדתי. זה לא מובן מאליו שתנועה דואגת לכל חברה ומאפשרת לוותיקים להזדקן בכבוד. אני מקווה שיותר קיבוצים יתרמו לקרן ואולי פעם ניתן יהיה לתת לחברים המסתייעים בקרן, קצת יותר.

הפתרון שניתן לנושא הפנסיה איפשר לנו להטמיע ולפתח את תחום הערבות ההדדית בקיבוץ לכלל החברים וילדיהם. בין השינויים שהובלתי היה הקמת מטה לבטחון סוציאלי. זכיתי להעביר את תפיסת הביטחון הסוציאלי שדדי הוביל בנירים לתנועה הקיבוצית כולה. מטרת המטה היא להכשיר את ממלאי התפקידים בתחום, לניהול כלל המקורות לערבות ההדדית בקיבוץ. שינוי נוסף שערכתי היה להפוך את צוות הבריאות והרווחה, לצוות ערבות הדדית, שעוסק גם בבעיות פרט וגם מטפל בנושא בעלי צרכים מיוחדים. יחד בנינו מערך של שיתוף פעולה עם ארגון אהדה, וקידמנו את נושא ועדות לצרכים מיוחדים בקיבוץ. כמו כן, בכל תכנית הכשרה של ממלאי תפקידים דאגנו לקיים דיון על הערבות ההדדית בקיבוץ כמרכיב זהות עיקרי.

נושא נוסף בו עסקתי, הוא חיזוק הנהגות הקיבוצים. המשימה הראשונה שלי היתה לחפש שותף מתאים, ולבנות איתו קורס למנהלי קהילה. עד אז, ההכשרה היחידה בתנועה הקיבוצית הייתה קורס מזכירים של המטה השיתופי, שלא ענתה על צרכי מנהלי קהילה בקיבוץ המתחדש. לאחר בחינה של מספר אפשרויות, בחרנו במרכז האקדמי רופין - והשאר היסטוריה. לפני כחודש התחיל המחזור החמישי של הקורס למנהלי קהילה. במהלך השנים הוספנו ברופין

חלק מהתהליך היה להרחיב את התפקיד של מחלקת משאבי אנוש בתנועה למחלקה לפיתוח הון אנושי שעוסקת בקידום ופיתוח הנהגות בקיבוצים בנוסף לקידום תחום משאבי אנוש.

קורסים לממלאי תפקידים נוספים, כמו מנהלי עסקים, מנהלי פנסיה ובטחון סוציאלי, מנהלי מערכות חינוך, ועוד. חלק מהתהליך היה להרחיב את התפקיד של מחלקת משאבי אנוש בתנועה למחלקה לפיתוח הון אנושי שעוסקת בקידום ופיתוח הנהגות בקיבוצים בנוסף לקידום תחום משאבי אנוש.

דרך נוספת לחזק את הנהגות הקיבוצים היתה להפוך את ממלאי התפקידים הניהוליים לקבוצה מקצועית חזקה. איתן ברושי חשב על כנס הנהגות ובשנת 2013 יצרנו את הכנס הראשון במעלה החמישה. גם זה הפך כבר למסורת שאין עליה עוררין, ובחודש שעבר התקיים הכנס החמישי.

פן נוסף של העצמת מנהיגות הקיבוצים היא פעילות היחידה לנשים ומגדר. התחלנו בקורס דירקטוריות לפני מספר שנים, ומאז יש בתנועה ובמועצות האזוריות קורסים רבים שמטרתם קידום נשים לתפקידי הנהגה והובלה.

במהלך השנים האחרונות יצאו רובם של הקיבוצים משלב ההישרדות הקיומי הפיזי. הקיבוצים הפכו למוקד משיכה. הצטרפותם של חברים חדשים רבים, חידדה את הצורך של כל קיבוץ לבחון את דרכו ואת ערכיו. תהליכים אלו והצורך בלהיות רלבנטיים הביאו את האגף שלנו לעסוק בנושא הזהות הקיבוצית על כל רבדיו.

הצמיחה המואצת בקיבוצים הביאה אותנו לשינוי היעוד של המטה לצמיחה דמוגרפית. מצאנו כי אין צורך יותר במחלקת קליטה בקיבוצים ושיווק הקיבוצים. החברים החדשים מגיעים גם בלי התנועה. אי לכך, שינינו את העיסוק העיקרי של המטה להתמקצעות בנושא איחוד הסטטוסים בקיבוץ ובסיוע לקיבוצים שעוסקים בשאלות חזון וזהות.

העיסוק בזהות הקיבוצית מתרחש גם במחלקות אחרות באגף. מטה התרבות מוביל יחד עם אגף החינוך את התכנית "כזה ראה וחדש", העוסקת ביהדות כמרכיב זהות בקיבוץ, והיחידה לקואופרציה עוסקת בקואופרציה כמרכיב של זהות קיבוצית.

השנה הקמתי עם אנשי אגף חברה ונציגי מחלקות אחרות בתנועה צוות רחב שעסק בנושא זהות קיבוצית, ובנה מדד לחוסן קיבוצי, שבעזרתו יכול כל קיבוץ לבחון עצמו ולהחליט על הכיוון אליו הוא רוצה ללכת.

לאחר שש שנים בתפקיד עמדתי בצומת בה יכלתי לבקש הארכת קדנציה לשנתיים נוספות, אחרונות, או לפרוש.

בחרתי לפרוש. שש השנים האלו תבעו מחיר לא פשוט של יותר מארבע שעות בדרכים מדי יום, וסדר יום עמוס שמקשה על פניות לתחומים האחרים החשובים לי. בשלב זה אני חוזרת לטיפול והדרכה בטיפול משפחתי, במועצה אזורית בני שמעון ובקליניקה שלי בנירים, ובודקת מיזמים נוספים. זאת כמובן עם המשך מעורבות בצוותים שונים בנירים.

חשוב לי לציין כי במהלך השנים זכיתי לבקר יחד עם מטה התנועה הקיבוצית בכמאתיים קיבוצים וללמוד אותם. אי אפשר להימנע מהשוואות. אני יכולה להגיד בפה מלא כי זו גאווה גדולה להיות חברת נירים. יש לנו קיבוץ חזק ומשגשג מבחינות רבות. אמנם לא חסרים אתגרים בנירים, אך יש כאן את הכוח להתמודד איתם.

ועידה חגיגית לציון 100 שנה להתנועה הקיבוצית בקבוצת כינרת. מספר הנאמים מצומצם ומדוד. ביניהם מזכירת קיבוץ נירים - רינת גלילי

חינוך כאן ועכשיו / אירית מרכזונים - שינוי מדהים בחינוך הבלתי פורמלי - חזרנו לחינוך קיבוצי עם נגיעות של פעם וראיה עכשווית.

העולם עגל ופתוח
עננים בסוף הולכים
עממם בצעד בטוח
טוב לקחת בדרךכם.

עננים שטים בקריע
ורחב כאור שבילם.
אם נלך ודאי שנגיע
עד סופו של העולם.

בנתיבי הרים נעפילה,
נעבר שבילי עפר,
כל דרכינו בטח יובילו
לעולם אל זה הכפר.

כן היה פעם...

שנים ניסינו ליצב חינוך בלתי פורמלי או מרכזונים ונעורים עם מבט קיבוצי אבל מכיל את השינויים שחלו הן בקיבוץ והן באוכלוסית ההורים ונראה לנו שהצלחנו.
מי שראה את הנעורים וילדי מרכזון שחף בדרום אדום מבין זאת.

קצת ממה שחוו ילדי המרכזונים בחודשים האחרונים אז נתחיל על הברבץ שמעתם עליו? כן אפשר להתאים את הברביט לשמחת ילדי המרכזונים בעזרת מתנדבי השומר

החדש.

המרוץ לשתיל משחק רב משתתפים שזכו בו כמובן ילדי שחף הם נהנו ושיתפו פעולה זה עם זה וזו עם זה.

גם בוחרות שמשה השראה לילדי שחף גם בנות וגם בנים הם בחרו דמות והתחפשו ועשו ימי צילומים.

פעילויות בארגוןם והפקתם של מתנדבי השומר החדש הם מתנדבים והילדים שלנו נהנים.

מרכזון שחף הזמין את כולנו לארוחה מעשה ידם היה חמים וטעים הילדים עבדו ביחד.

הילדים רואים בצוותא סרטים בברביט.

וזה רק על טעימות מהפעילות הענפה שמתרחשת במרכזונים

כולנו יודעים שזה לא היה מתרחש ללא הצוות והגיבוי של הנהלת החינוך. אז אנחנו כבר לא מה שהיה פעם אבל בהחלט עם שורשים שנטועים שם ומאפשרים לילדים לצמוח עם התחשבות בזולת, עם ידידות והכרות של החברה בה הם חיים.

וכן זה עכשיו..

חברים בכל מיני צבעים חנה גולדנברג

יש לי חבר חום כמו שוקולד

כשאני עצובה הוא תמיד כזה נחמד

נכון שהוא ממני לגמרי אחר

אך על כזה חבר איך אפשר לוותר?

איזה כיף שיש המון חברים

המון חברים בכל מיני צבעים

חומים, כתומים, שחורים ולבנים

איזה כיף שיש כאלה חברים.

החזרה לאפריקה

דוד לב

לא בגלל שביני הכריז על זה בגאווה. בגלל סיבה אחרת לגמרי.

לפני למעלה מחמישים שנה, קראתי את שפרסמה אסתר אמרד על טיוליה באפריקה. שמעתי אותה גם בהרצאה עם שקופיות (אין לא?) כשהיינו במחנה עבודה בבית-זרע (עבדנו בבנות...).

בעקבות סיפוריה הגשמתי כמה שנים מאוחר יותר את החלום לטייל באפריקה.

והחזרה לאסתר אמרד. היא הביאה אתה כמות לא מבוטלת של קמענות ושאר פסלונים. ובשקופית צולמו שני סלים המכילים את אותם פריטים. ובכל זאת הפריטים בסל אחד היו "יקרים" יותר מאלה שבסל השני. הסיבה ברורה ומובנת לקונים המקומיים. בסל האחד הפריטים זכו לברכה של רופא האליל או הכהן או איך שקראו לאיש הקשר עם האלוהים. לפני למעלה מחמישה ימים קניתי בכלבו סיר נירוסטה. הוצאתי מהאריזה ואת הדף שהיה מצורף כמעט זרקתי. במחשבה שנייה החלטתי לקרוא. תוכנו לפניכם:

ב"ה התשע"ז

הנני לאשר בזאת כי מוצר זה מיוצר עבור חברת אוהב ציון מאושר לשימוש ללא טבילה.

ההסבר לכך הוא מכיוון שכל חומרי הגלם לפני שנהפכים לכלי נקנו על ידינו בעבור היבואן בכמה סוגי קניינים (כגון: חצר, אגב, שטר, הגבהה, ועוד) והמפעל מקבל שכר רק על ההרכבה וכמובן שהם חתומים על חוזה שאין אומן קונה בשבת כלי ובכל הזמן הכלי חייב להיות בבעלות יהודי.

האישור תקף אך ורק אם יש מדבקה ממוספרת עם הולוגרמה על המכשיר. חובה על הצרכן לוודא שמחברת אוהב ציון ועד הצרכן המוצר היה אך ורק בבעלות יהודי, ובאם המוצר

נמכר לחברה שאינה בבעלות יהודי, המוצר יהיה חייב שוב טבילה.

וע"ז בעה"ח (לשאינם מבינים בחכמת הנסתר: ועל זאת, בא על החתום)

אליהו הכהן רוזנברג
רב העיר גואנגזו, סין.

באפריקה, פחות ופחות אנשי הקשר עם האלוהים - רופאי האליל - משרתים את הציבור. אצלנו רק גדל מספר אנשי הקשר עם אלוהים והשפעתם רק הולכת וגוברת. חזרנו לאפריקה.

Eliyahu Rozenberg Chief Rabbi of Guangzhou China
הרב אליהו הכהן רוזנברג רב העיר גואנגז'ו, סין
中国广州拉比 - 艾利亚胡·罗森伯格

התשע"ז

ב"ה

תעודת השגחה

הנני לאשר בזאת כי מוצר זה מיוצר עבור חברת אוהב ציון מאושר לשימוש ללא טבילה.

ההסבר לכך הוא מכיוון שכל חומרי הגלם לפני שנהפכים לכלי נקנים על ידינו בעבור היבואן בכמה סוגי קניינים (כגון: חצר, אגב, שטר, הגבהה, ועוד) והמפעל מקבל שכר רק על ההרכבה וכמובן שהם חתומים על חוזה שאין אומן קונה בשבת כלי ובכל הזמן הכלי חייב להיות בבעלות יהודי.

האישור תקף אך ורק אם יש מדבקה ממוספרת עם הולוגרמה על המכשיר.

חובה על הצרכן לוודא שמחברת אוהב ציון ועד הצרכן המוצר היה אך ורק בבעלות יהודי, ובאם המוצר נמכר לחברה שאינה בבעלות יהודי, המוצר יהיה חייב שוב טבילה!

וע"ז בעה"ח

אליהו הכהן רוזנברג
רב העיר גואנגזו, סין.

TE

31 He ping Lu, overseas village
Guangzhou, China
www.kgckosher.com
rabbi@kgckosher.com

חאג' מוחמד ברגס / נמרוד חפץ

עליה לרגל למכה ומדינה - שנת 1438 להיג'רה "התקרבותי לאבן והצלחתי לגעת ב'אבן השחורה' [הנקודה הקדושה ביותר בכל הסלע], אחרי הנגיעה העברתי את הידיים על הפנים והרגשתי כאילו השכינה ירדה ונגעה בי".

צריך לבדוק ולהביא אישור שאין צו עיכוב לגבי יציאה מהארץ (לחברת הטיסה)

צריך להגיש תצהיר שלא ערכת חאג' (גדול) בעבר. יש מכסה ולמבוגרים יש קדימות בתור. הם בודקים בדרכון שאין חותמת ירדנית [אזרחי ישראל יכולים לנסוע רק דרך ירדן] לגבי מעבר לערב הסעודית בתקופת החאג' בשנים קודמות. אחרי שיש אישור מהוקף משלמים להם על "הכל כלול" לגבי הנסיעה, אוטובוסים מרהט, טיסות, בתי מלון, רשימת תרופות שאתה צריך, כל אחד מקבל חבילה של תרופות בהתאם לכל ימי הנסיעה, הסעות במקומות הקדושים וכן קניית "כבש" לעיד אל אדחא (למרות שלא שוחטים אותו שם באופן מעשי).

איך מגיעים לשם?

יש שתי דרכים, אחת בטיסות מנתב"ג לעמאן ומשם למדינה וחזרה בטיסה מג'דה לעמאן ונתב"ג. הדרך השנייה באוטובוסים כל הדרך, מרהט למעבר אלנבי, לעמאן ומשם לערב הסעודית לערים הקדושות. זה 32 שעות נסיעה ללא עצירה ללינת לילה, רק הפסקות לתפילה ומזון. כמובן שדרך זו זולה יותר אבל נוחה הרבה פחות. אנחנו בחרנו בדרך של הטיסה, יש לציין שבכל מקום בדיקות הדרכונים והמעבר בשדות התעופה היו מאורגנים ועברו במהירות, ללא עיכובים, ידעו שזו קבוצה של עלייה לרגל ולא סתם טיול או נסיעה לחו"ל.

מה עושים במדינה, ומה עושים במכה?

במדינה יש מסגדים חשובים וכן קברי מוחמד ובני משפחתו וכן קברי החליפים הראשונים ובמיוחד קבר החליף הרביעי עלי אבן אבי טאלב. היינו במקום שבוע, התאכסנו בבתי מלון מדרגה ראשונה, כל יום היו תפילות משותפות במסגד ואחריהן יציאה לביקור באחד מהמקומות הקדושים.

אחר כך עברנו למכה, זו נסיעה ארוכה של 7 שעות, 400 ק"מ בערך. לפני מכה יש מקום שבו עוצרים, ה"מקאת" כולם מטהרים ועוברים ל בגד הלבן (גברים בלבד) שמכסה את כל הגוף ומשאיר את כתף ויד ימין חשופים. **עכשיו עולי הרגל נמצאים במצב "אחראם", מצב של קדושה בו נמצאים בכל ימי הביקור במכה, כולם הולכים באותו הלבוש, עני ועשיר, רם מעלה ואיש פשוט, זה מראה שכולנו שווים לפני האל, אין מיוחס יותר ואין פחות.** כמו כן זה גם הכנה למקרה שחס וחלילה יקרה של יציאה מהעולם. אז ישר עוטפים את המת בבגד הלבן, כמו תכריכים אצל היהודים. אחרי ההתארגנות במלון יוצאים לביקור ראשון ב"כעבה"- המקום הקדוש ביותר

בקיץ האחרון מוחמד ואשתו היו בעלייה לרגל למקומות הקדושים לאסלם מדינה מכה. החאג' זו המצווה החמישית ב 5 מצוות שהן עיקרי הדת המוסלמית. העדות, התפילה, צדקה, צום ועליה לרגל.

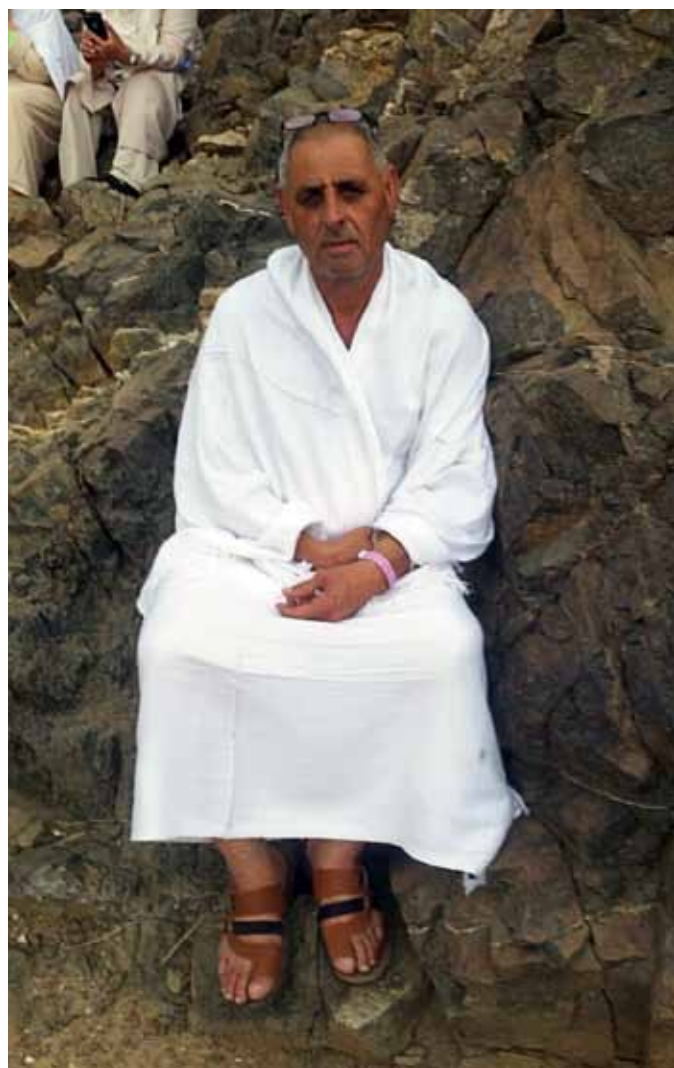
הלוח המוסלמי מתחיל מיום גרוש מוחמד מכה ובריתו לאל מדינה בשנת 622 לספירה. החאג' מתבצע בתאריך קבוע לקראת עיד אל אדחא - "חג הקורבן". מתקיימת גם עליה לרגל בחאג' הקטן העומרה.

למה חאג' אחרי שכבר הייתה בחאג' הקטן - עומרה - לפני 9 שנים?

לפי הדת המוסלמית מצוות העלייה לרגל בחאג' (הגדול) לפני ולקראת עיד על אדחא מביאה אותך לדרגת שלמות דתית גבוה יותר.

ספר על ההכנות לפני הנסיעה, כמה זמן הן עורכות? מתי ואיך מתארגנים?

צריך להחליט ולהירשם כחצי שנה קודם, נרשמים במשרדי הוקף המקומי ברהט (כמו מועצה דתית בישובים היהודים).

התקרבותי לאבן והצלחתי לגעת ב"אבן השחורה" [הנקודה הקדושה ביותר בכל הסלע], אחרי הנגיעה העברתי את הידיים על הפנים והרגשתי כאילו השכינה ירדה ונגעה בי, מין רגע "טרנסצנדלי", של ריחוף באוויר, רגע של קדושה שמעולם לא הרגשתי קודם לכן, הרגשה על טבעית של חוויה נפשית עמוקה, זה היה הרגע החשוב ביותר בשבילי במסע כולו. המשכנו לג'דה עוד נסיעה ארוכה באוטובוס ומשם בטיסה חזרה לארץ עם נחיתה בעמאן אבל לא יצאנו שם מהמטוס. זה דבר שעושים פעם בחיים, ההתרגשות נמשכת גם אחרי שחוזרים ולוקח זמן עד שאפשר לחזור לשגרה של עבודה ומשפחה וכמובן גם חברים.

נשאר עוד מה לספר על נושאים רבים ומעניינים אבל נשאיר אותם להזדמנות אחרת, על המפגש עם המוני אדם מארצות ומדינות שונות, מגוון שפות כמו "מגדל בבל" למרות כל התפילות בערבית, אותם עולי רגל שלא ממדינות דוברות ערבית לא מבינים מלה בשפה זו. היחס אלינו כאזרחים ישראלים היה טוב מאוד, דיברנו בנינו בעברית בלי חשש, בכל מקום כמו בתי מלון, נסיעות ידעו מהיכן אנחנו ולא היה שום יחס שונה או מפלה. וכן על החום הגדול 52 מעלות שהיה בחלק גדול של ימי המסע,

למוסלמים - נכנסים באחד השערים לבנה ומקיפים את האבן 7 סיבובים נגד כיוון השעון. המקום הומה אדם וצפיפות נוראה, כולם מתפללים בערבית למרות שרבים מעולי הרגל לא מבינים ולא יודעים ערבית. אחר כך מתפללים 2 תפילות ועוברים לאזור הבאר "זמזם", שם הנביא מוחמד חיפש מים, באזור זה התנועה מתנהל בצעדי ריצה כאילו מחפשים את הבאר. שותים מהמים הקדושים, הגברים עוברים למקום בו מסתפרים, המהדרים במצוות עושים קרחת ואילו הרוב מסתפק בהורדת 2 קצוות שער באופן סמלי. בסוף היום במלון מורידים את הבגד ואפשר ללבוש בגדים רגילים עד למחרת בבוקר, כך עוד 3 ימים שכוללים ביקור במישור "הר ערפת", וזריקת אבנים על דמות השטן, יש מקום ובו הסבא, הבן והנכד שמיצגים את השטן ומשליכים עליהם אבנים, ביום הראשון רק 7 על דמות הסבא, וביתר הימים משליכים 7 אבנים על כל דמות, טקס זה חוזר על עצמו 3 ימים ביום הרביעי עורכים עוד סיבוב הקפות סביב אבן "הכעבה" 21 תפילות. את הכבשים עצמם לא שוחטים לבד כמו שכל אחד עושה בביתו בעיד אל אדחא, ראינו משאיות עמוסות בכבשים ומובלות למשחטה מקומית.

מה היה הרגע, אירוע המרגש ביותר עבורך בכל החג?

ביום האחרון, אחרי סיום ההקפות של הכעבה והתפילות,

חג אביב / אירית

קול דודי, הנה-זה בא;

מדלג, על-ההרים--מקפץ, על-הגבעות.

ט דומה דודי לצבי, או לעופר האיילים;

הנה-זה עומד, אחר כותלנו--משגיח מן-החלונות,

מציץ מן-החרכים.

י ענה דודי, ואמר לי: קומי לך רעייתי יפתי, ולכי-לך.

יא כי-הנה הסתיו, עבר; הגשם, חלף הלך לו.

יב הניצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע; וקול התור, נשמע בארצנו.

יג התאנה חנטה פגיה, והגפנים סמדר נתנו ריח;

קומי לך רעייתי יפתי, ולכי-לך. "

נכון שלא היה לנו כמעט חורף והגענו לאביב, אצלנו זאת התקופה הצהובה שבה פורחות החרציות והשיטות. יש גם סביונים וחרדלים. זאת חלוקה שווה בין הצהוב לירוק עד שהחיטה הופכת מאביב לדגן ומירוקה לצהובה. זה הרגע שהצהוב מנצח והוא השולט במרחב.

ולחגים חקלאיים בתרבויות שונות מושפעים מסוגי היבולים וגידולי היסוד בתרבות הקולינרית המקומית. כך, למשל, ידועים פולחני אורז במזרח (יפן), טקסים של תירס אצל אינדיאנים באמריקה וכן הלאה. להבדלי ההבשלה בין

השעורה וחיטה הייתה השלכה גם על הטקסים החקלאיים שהתנהלו בבית המקדש העברי במהלך הרגלים. השעורה מבשילה בחודש ניסן, ולכן היא הובאה לבית המקדש כ"קרבן עומר שעורים" בט"ז בניסן (ויקרא ב, יד). לעומתה החיטה, מבשילה מאוחר יותר, והיא הובאה כמנחה בחג השבועות, הקרוי על שם כך: 'חג הקציר', דהיינו, חג קציר החיטה. ה'אביב' כאמור, הוא למעשה, אחד השלבים בהתפתחות התבואה. בספרות חז"ל צוינו השלבים הבאים: 'עשב' - התפתחות הנצר הירוק, היינו החלקים הוגטטיביים של התבואה; 'אביב' - השלב שבו, כאמור, הגרגרים ירוקים ורכים; ושלב ה'דגן' - כשהגעול צהוב והגרגרים יבשים. רקע בוטאני-ספרותי זה מסביר את הצו המקראי "לשמור" את חודש האביב: "את חג המצות תשמר... למועד חדש אביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים" (שמות לד, יח והשווה: שם, כג, טו; דברים טז, א). כלומר, יש לדאוג לכך, שפסח יחול בחודש שבו התבואה נמצאת בשלב האביב (שבדרך כלל הוא בניסן), שאם לא כן, יש לעבר את השנה. וכיצד ניתן לדעת אם יש צורך בכך? שלוחי בית הדין יורדים אל שדות התבואה ובודקים את מצב התבואה; אם היא עדיין במצב 'עשב' ולא במצב של 'אביב' - אז יש להוסיף חודש על השנה.

שירהיה לכולנו חג אביב שמח.

קָטַע - קָטַע

בין אביב לענן

מילים: נתן יונתן

בין אביב לענן את שירינו זימרנו,

הלוח זמר אל נירים אפורים,

אך, ראו ילדים, בשדה שעברנו

כבר עלתה החיטה וירוקים הכרים.

לא נשכח ילדים כי בלילה, עוד אמש

ירד המטר על שדה ועל גן;

לא נשכח שאביב הוא ילדו של השמש

אך גם בן השובב של דמעות הענן.

האביב - זה הצחוק,

הענן - זה הבכי

עת הלב יענן, דמעתנו תיזל,

אז יבוא האביב לנגב את הלחי,

או פשוט יחייך ויאמר: זהו טל!

בחיי, זה רק טל שהשכים, אנא, רע

שא עיניך וראה: בין קרעי העבים

מסתנן אור של שֶׁבֶט, בכתפם הוא נוגע

ניפרד לזמן מה, ידידי הטובים...

האביב בצבאות סביוניו כבר הגיע

ופורחות לקראתו שקדיות בכרמים

רק ענן ערירי בשולי הרקיע

ישאר להמטיר את אחרון הגשמים.

האביב - זה הצחוק..

משירי הילדות המשפחתיים שלנו שלא שוכחים לעולם. ויש הוכחה ניצחת לכך שאת שירי הילדות הללו לא שוכחים לעולם.

אימי בת ה-92 חולה בדמנציה כבר מספר שנים היא אינה זוכרת מה אמרה לפני מספר דקות. אינה זוכרת אם אכלה או לא,

הגוף שלה כבר שכח איך ללכת. אך כששמים לה שירי פלמ"ח ברקע או מזמורי יום שישי שירי ילדותה ונעוריה היא מחיכת חיוך רחב ומצטרפת לשירה.

הקשיבו היטב לשירי ילדותכם הם ילוו אתכם ברגעים קשים של עלטת השיכחה.

אירית

ממדף הספרייה

על הדבש ועל העוקץ - נעמי שמר - סיפור חיים. מאת: מוטי זעירא

שיריה של נעמי שמר מוכרים בכל בית בישראל. מי לא שר בילדותו את "בתשרי נתן הדקל פרי שחום נחמד" (שנים-עשר ירחים); (מי לא יודע כי היא המחברת של "ירושלים של זהב", "לו יהי", "מחר", "חורשת האקליפטוס", "ועוד עשרות רבות של שירים ידועים ואהובים. אבל אף שהתראיינה, הרצתה, כתבה וסיפרה על עצמה אין ספור פעמים, ודמותה הציבורית הייתה לכאורה מוכרת לכול - נותר בנעמי שמר משהו בלתי מפוענח, חלקי, מסקרן. ספר זה מביא, לראשונה, את סיפור חייה המלא של נעמי שמר, וחושף בו פרקים לא מוכרים עד כה:

כיצד השפיעו יחסיה המורכבים עם אמה, החלוצה הסגפנית והתובענית, על חייה ועל יצירתה; מה פשרו של המסע שלה מתנועת העבודה ההיסטורית אל גוש אמונים; איזו מין אמא הייתה; איילו מחירים שילמה על הכרעותיה ובחירותיה. הספר נסמך על חומרים מקוריים וחדשים לרוב: עיזבונה העשיר, שהיה עד כה עלום מעיני הציבור; ראיונות עם עשרות רבות ממכריה, שותפיה ליצירה ובני משפחתה - שחלקם מדברים כאן לראשונה; ועוד. ד"ר מוטי זעירא הוא סופר, פעיל תרבות והיסטוריון.

העורג - סיפור חייו של א"ד גורדון. מאת: גלילה-רון-פדר עמית

אישיותו של א"ד גורדון, שהפך לאגדה עוד בחייו, הייתה ממגנטת, ורבים מבני דורו, צעירים ובני נוער, ביקשו להתקרב אליו.

מבחינתם הוא היה מופת לכוח רצון, למימוש עצמי ולחיבור עמוק אל העם היהודי ואל ארץ-ישראל. אף על פי שלא כולם הבינו את הגותו, המגע עימו היה מקור לעידוד ולהשראה.

מאז מותו של א"ד גורדון, נכתבו ספרים אחדים המנסים להנגיש לציבור את הגותו, אבל הספר הזה אינו אחד מהם. אין בו כל כוונה לבאר והוא גם אינו ביוגרפיה. סיפור חיים הוא קודם כול סיפור, וככזה הוא מנסה להיות תחליף למגע אישי עם אדם יוצא דופן, מורה רוחני משכמו ומעלה, אשר ליחו לא נס, ועד היום מצויים בינינו צעירים וצעירות השואבים ממנו השראה.

אישיותו של א"ד גורדון, שהפך לאגדה עוד בחייו, הייתה ממגנטת, ורבים מבני דורו, צעירים ובני נוער, ביקשו להתקרב אליו.

מבחינתם הוא היה מופת לכוח רצון, למימוש עצמי ולחיבור עמוק אל העם היהודי ואל ארץ-ישראל. אף על פי שלא כולם הבינו את הגותו, המגע עימו היה מקור לעידוד ולהשראה.

מאז מותו של א"ד גורדון, נכתבו ספרים אחדים המנסים

להנגיש לציבור את הגותו, אבל הספר הזה אינו אחד מהם. אין בו כל כוונה לבאר והוא גם אינו ביוגרפיה. סיפור חיים הוא קודם כול סיפור, וככזה הוא מנסה להיות תחליף למגע אישי עם אדם יוצא דופן, מורה רוחני משכמו ומעלה, אשר ליחו לא נס, ועד היום מצויים בינינו צעירים וצעירות השואבים ממנו השראה.

כמעט 75 (עוד 41 חודשים) / נמרוד

תאגוד, תלוש משכורת, זיכוי פנימי

עם תאגוד ענפים ופעילויות שבוצע (נקווה רק לטובה), החברים שעובדים התחילו לקבל תלוש משכורת אמתי ולא זיכוי פנימי עבור עבודה. זה יוצר הבדל ופער בין כלל החברים שעובדים במשק ובקהילה מי בתאגיד ומי שלא. לתלוש משכורת כזה יש השלכות שונות במקומות שונים כמו ביטוח לאומי לצרכי מענק אבטלה, לבנקים למי שרוצה לפתוח חשבון כזה או אחר, לגובה האפשרות למשיכת יתר או לקבלת הלוואה אם צריך. אולי יש מקום להעביר את כולם לתלושים מסודרים ולא חלק וחלק.

נושא שני שקשור לתאגוד ותאגידים הוא ההשפעה והשליטה של החברים עליהם, נכון שפורמלית אין שינוי, והבעלות נשארת כמו קודם, אבל בצורת ההחלטות יש הבדל ויש שינוי, נוצר עוד מדרג לעומת הסדר הקודם, קודם הועדה הכלכלית הייתה מקבלת החלטה או המלצה שהייתה מגיעה לשיחת הקיבוץ, שהיא כמו אספת בעלי המניות. עכשיו כל תאגיד נפרד ויש לקוות שתמשך נקודת המבט הכוללת של כלל המשק והקהילה על ידי הוועדה הכלכלית גם בשמה החדש ומזכירות הקיבוץ.

בונקרים וסליקים- מורשת נירים מהעבר הרחוק

הבור שנמצא ליד הלול, יש להניח שיש עוד כמה כאלה פה ושם, הם שריד ל"קו מזינו" שהיה בקיבוץ לאורך הגדר בצד המערבי והצד הצפוני של הקיבוץ מהקמתו כאן ב שנת 1949 עד אחרי מלחמת ששת הימים ב 1967. כמו תעלות בהגנה היקפית במוצבים עם מצדיות לירי מקלעים וגם עמדות ל תותחים, בעורף הקו היו גם עמדות מרגמות 81". בין עמדה לעמדה ובין העמדות למקלטי הלוחמים והתחמושת [כמו בונקר התחמושת שנמצא ליד הנגרייה] היו תעלות מדופנות לתנועה מוגנת. צורת הקשר הייתה של טלפון שדה וגיבוי של צינורות 3" שאפשר היה לצעוק דרכם מעמדה לעמדה במקרה וחטי הטלפון היו נקרעים או נפגעים. כל זה שריד וזכר לימי נירים ב"דגנור" במלחמת השחרור. [גם בנגבה היה דבר דומה ל[[י שיחות עם בני גילי שם]]. כל זה חלף עבר מהנוף הקיבוצי אחרי 1968, הקיבוץ התרחב, הגבול התרחק עד תעלת סואץ, נכון שאחר כך הגבול חזר אבל תפיסת ההגנה והביטחון עברה שינוי גדול. היום צהל תופס את העמדות לאורך הגבול ואנחנו נכנסים לממ"ד. נשארו רק שרידים פה ושם ושם "סככת התותחים" למחסנים שליד האסם ששימשו בתקופה מאוחרת

את ריכוז הקניות והיום סתם מחסנים.

מלגות "קרן מולכו" לחקר החקלאות בנגב

[נכתב לפני שהסעיף נדון במזכירות ונדחה עד לדיון עקרוני בבקשת תרומות ליעדים חברתיים]

ב"מרכז מולכו" הנמצא בחוות גילת, מחלקים כל שנה מלגות לזכרו של חיים מולכו ז"ל שהיה חבר קיבוץ אורים ופעיל במוסדות שונים בנגב ובמשרד החקלאות זה 25 שנה. יש לא מעט מחברי ובנות ובני נירים שקיבלו שם מלגות בזמן לימודיהם ואפילו יותר מפעם אחת. בכל תואר אפשר לקבל מלגה פעם אחת. כבר מספר שנים שבמסגרת זו מחלקים מלגות נוספות לזכר אנשים נוספים או מטעם חברות תשומות חקלאיות כמו זרעים וחומרי דישון. השנה אחת ממקבלות המלגה הייתה נופר בוכשטב גם אורן בוכשטב קיבל בזמנו מלגה באירוע זה. המלגות ניתנות ללומדים בפקולטה לחקלאות ברחובות ובתחומים נוספים כמו לימודי סביבה וגיאוגרפיה התורמים לפיתוח הנגב גם ממוסדות אקדמאים אחרים. וכל ההקדמה הארוכה הזו היא רעיון שקיבוץ נירים בתור אחד מראשוני הישובים בנגב ובתור מי שהחקלאות ופיתוח האזור נמצאים אצלו בליבת החיים יעניק גם הוא מלגה אחת כל שנה במסגרת זו, על שם מייסדיו וממשיכי דרכם שנפטרו לאורך השנים.

סליק שהתגלה ליד הנגריה

